

A Szerzői Jogi Szakértő Testület szakvéleményei

Filmek engedély nélküli bemutatása; az okozott vagyoni hátrány

Ügyszám: SZJSZT 39/2000/1-2

A rendőrség által feltett kérdések:

1. Az N. Múzeumban vetített két film engedély nélküli bemutatása a szerzői jogi törvényben megfogalmazott szabad felhasználás körébe sorolható-e? Amennyiben nem, miért?
2. Ha az N. Múzeum azzal, hogy a szerzői jogi örökös engedélye nélkül mutatta be R. G. filmes hagyatékát képező ..., illetve ... című művét, a szerzői jogról szóló törvény mely szakaszát sértette meg?
3. A jogsértés személyhez fűződő jogokat, vagyoni jogokat vagy mindkettőt sért-e?
4. Amennyiben a cselekmény személyhez fűződő jogokat, vagyoni jogokat vagy mindkettőt sért, úgy ezzel összefüggésben a szerzői jogi örökös által bejelentett 3.000.000 Ft összegű vagyoni hátrány megalapozottnak tekinthető-e?
5. A szakértő egyéb észrevételei.

Az eljáró tanács válasza:

Ad 1. Előjáróban le kell szögezni, hogy a szerzői jogról szóló 1999. évi LXXVI. törvény (Szt.) lényegét tekintve nem változtatott a szabad felhasználás korábbi (a többször módosított 1969. évi III. törvényben foglalt) alapelvein és törvényi szabályozásán. Eszerint a szabad felhasználás – főszabályként – a felhasználási jog gyakorlásának egyik korlátja, amelynek a keretében a felhasználás díjtalan, és ahhoz a szerző engedélye sem szükséges [Szt. 33. § (1) bekezdése]. A szabad felhasználás általános – minden esetben kötelező – feltételei pedig a következők (ez az ún. „három kritériumrendszer”):

- csak már nyilvánosságra hozott művek használhatók fel szabadon;
- a szabad felhasználás nem lehet sérelmes a mű rendes felhasználására és indokolatlanul nem károsíthatja a szerző jogos érdekeit;
- a szabad felhasználásnak meg kell felelnie a tisztesség követelményeinek és nem irányulhat a szabad felhasználás rendeltetésével össze nem férő célra.

A második és harmadik feltételt szó szerint csak az 1999. szeptember 1-én hatályba lépett új, 1999. évi LXXVI. tv. tartalmazza, de ez a feljelentés tárgyává tett 1999. március-szeptember időszakban hatályban volt szerzői jogi törvény az 1969. évi III. tv. („régis Szt.”) alapelveiből is következett.

A szerzők és más jogosultak védelmét szolgálja ugyanakkor több – a nemzetközi egyezményekből átvett – szabály (pl. a rendeltetésszerű joggyakorlás követelménye, a szabad felhasználásra vonatkozó rendelkezések kiterjesztő értelmezésének tilalma). A szabad felhasználás esetköreit az Szt. kimerítően sorolja fel.

A szabad felhasználás esetkörei a jelenleg hatályos törvényben a következők:

- a mű részletének idézése [Szt. 34. § (1) bekezdése];
- nyilvánosságra hozott irodalmi mű vagy zenei mű részlete, vagy kisebb terjedelmű ilyen önálló mű iskolai oktatási célra, valamint tudományos ismeretterjesztés céljára történő átvétele és az átvevő mű terjesztése szűk körben [Szt. 34. § (2)-(3) bekezdései];
- magáncélú másolás [Szt. 35. § (1) bekezdése];
- belső (intézményi célra) történő másolatkészítés [Szt. 35. § (4) bekezdése];
- papíralapú kiadványok többszörözése iskolai célból [Szt. 35. § (5) bekezdése];
- a mű ideiglenes többszörözése [Szt. 35. § (6) bekezdése];
- egyes közérdekű közlemények, illetve nyilvános beszédek átvétele [Szt. 36. § (1) bekezdése];
- képzőművészeti, fotóművészeti, építészeti, iparművészeti vagy ipari tervezőművészeti alkotás díszletként történő felhasználása a televíziós műsorszolgáltatásban [Szt. 36. § (2) bekezdése];
- művek – korlátozott mértékű – átvétele a műsorszolgáltató politikai hír-, illetve időszéri műsorszámaiban [Szt. 36. § (3) bekezdése];
- művek szabad előadása [Szt. 38. § (1) bekezdése].

A konkrét ügyben – elvben – ez utóbbi szabad felhasználási esetkör jöhetne szóba. Túl azon, hogy ebben az ügyben is teljesülnie kell a fent említett „három kritériumrendszernek”, a művek szabad előadásának egyebek mellett még külön további törvényi feltétele, hogy az előadás jövedelemszerzés vagy jövedelemfokozás célját közvetve sem szolgálhatja, és a közreműködők sem részesülhetnek díjazásban. [Szt. 38. § (1) és (2) bek.] A múzeumi belépőjegy, egyértelműen jövedelemszerzésnek minősül, ami a szabad felhasználást – mint engedélymentes felhasználást – eleve kizárja.

Végül, esetünkben a szabad felhasználásra való hivatkozást kizárja az is, hogy a pénzdíjas múzeumi vetítés nem illeszthető be a szabad előadás egyetlen, az Szt.-ben külön-külön nevesített esetkörébe sem. (Ezek: műkedvelő színházi előadás, iskolai előadás, szociális és időskori gondozás keretében megvalósuló előadás, nemzeti ünnepeken, vallási szertartásokon és egyházi ünnepeken tartott előadások, magáncélú vagy zártkörű előadás.)

Az 1999. szeptember 1. előtti vetítésekre vonatkozó 1969. évi III. tv. elemzése azonos eredményre vezet: a filmvetítésre vonatkozó ottani szabad felhasználási törvényi tényállások – 20. § (1) bek. és 21. § – egyike sem vonatkoztatható a belépődíjas múzeumi vetítésre.

Felmerülhet az a gondolat is, hogy a szóban forgó kiállítás „tudományos ismeretterjesztő” jellege alapján adódna valamilyen „szabad felhasználás”. Valójában a „tudományos ismeretterjesztés” mint szabad felhasználási jogcím csak bizonyos művek más művekbe való átvételére jogosít, további előfeltételek teljesülésétől is függően. Ez igaz a régi és az új Szt.-re is [17. § (2) bek. ill. 34. § (2) bek.] A múzeumi kiállítás nem átvevő mű, a vetítés, lejátsszás nem „átvétel”.

Összefoglalóan tehát megállapítható, hogy az N. Múzeumban a ... című kiállítás keretében felhasználási engedély nélkül történt filmvetítés az előzőleg még nyilvánosságra sem került 2 film tekintetében (nyilvános előadás) nem tekinthető szabad felhasználásnak.

Ad 2. A szerzői jog egyik legfontosabb, törvényileg is garantált alapelve, hogy a szerző, illetve – a szerző halálát követő 70 évig – annak örököse (jogutóda) jogosult engedélyezni művének minden olyan felhasználását, amely nem tartozik a szabad felhasználás és a szerzői jog egyéb korlátjainak esetköreibe. Ebből következően az engedély nélküli bemutatással az Szjt. következő szakaszait sértették meg:

- a) A szerző határoz arról, hogy műve nyilvánosságra hozható-e [Szjt. 10 § (1) bekezdése]. [Régi Szjt. 8. § (1) bek.]
- b) Az Szjt. 12. § (1) bekezdése [a régi Szjt. 9. § (1) bekezdése] alapján a szerzőt megilleti az a jog, hogy művén és a művére vonatkozó közleményen – a közlemény terjedelmétől és jellegétől függően – szerzőként feltüntessék. A névfeltüntetési jog a szerzői minőség elismerésének egyik legfontosabb személyhez fűződő (morális) joga. Ha ez nem történt meg, akkor megsértették az idézett törvényi rendelkezést. (Erre vonatkozóan a bűnügyi iratok között becsatolt, V. É. tanúkenti kihallgatásáról szóló jegyzőkönyv 3. oldal első bekezdésének végén történik utalás: „A monitor tetején fel voltak sorolva, hogy milyen filmek mennek. A két kérdéses film főcím nélkül ment le, de a fenti címen nevezték meg azokat.”) Megjegyzendő, hogy a névfeltüntetési jog sérelmét nem teszi semmissé az, hogy a monitor feletti táblán a 6. pontnál, a „...” cím alatt zárójelben szerepel a két film eredeti címe és az alkotó neve. A művön és a közleményen való névfeltüntetés ugyanis nem vagyilagosan, hanem együttesen illeti meg a szerzőt.
- c) Az Szjt. 16. § (1) bekezdése [a régi Szjt. 13. § (1) bekezdése] értelmében, a szerzői jogi védelem alapján a szerzőnek kizárólagos joga van a mű anyagi formában és nem anyagi formában történő bármilyen felhasználására és minden egyes felhasználás engedélyezésére. Az Szjt. eltérő rendelkezése hiányában, felhasználási szerződéssel szerezhető meg az engedély a felhasználásra. Ez a szabály szerzői jogunk egyik alappillére, a szerzői vagyoni jogok kizárólagos gyakorlásának törvényi elismerése. Főszabály a felhasználási szerződés keretében történő jogszerzés is, amely alól csak az Szjt. adhat kivételt (pl. engedély helyett díjigény az „üreskazetta” jogdíj esetében). Amennyiben tehát a kérdéses művek felhasználásához nem szereztek meg a szerzői jog jogosultjának engedélyét, úgy megsértették a fent jelzett §-t.

Ad 3. A hazai szerzői jogi szabályozás az ún. monista koncepció talaján áll, amely a személyhez fűződő és a vagyoni jogok egységéből indul ki. Ez a felfogás jut kifejezésre az Szjt. 9. §-ának (1) bekezdéséből, amely szerint a szerzőt a mű létrejöttétől kezdve megilleti a szerzői jogok – a személyhez fűződő és a vagyoni jogok – összessége. A szerző érdekeit védi - miközben rendelkezési jogát korlátozza - a 9. § (2) bekezdése annak kimondásával, hogy a szerző személyhez fűződő jogait nem ruházhatja át, azok másként sem szállhatnak át és a szerző nem mondhat le róluk. A 2. pontban külön-külön felsoroltuk azokat az egyrészt személyhez fűződő, másrészt vagyoni jogokat, amelyekre sérelem esett.

Mindebből következően, illetve az előző pontban részletesen kifejtettek alapján az N. Múzeum mind az 1999. szeptember 1. (az új Szjt. hatályba lépésének időpontja) előtti, mint az azutáni időszakban megsértette a szerzői jogi jogosult személyhez fűződő (2.a. és 2.b. pont), valamint vagyoni jogait (2.c. pont) egyaránt.

Ad 4. E kérdés megválaszolásához az Szjt. 16. § (4) bekezdéséből kell kiindulni. Eszerint – ha a törvény másképp nem rendelkezik – a szerzőt a mű felhasználására adott engedély fejében díjazás illeti meg, amelynek – eltérő megállapodás hiányában – a felhasználáshoz kapcsolódó bevétellel kell arányban állnia (visszterhesség, illetve a felhasználással elért bevétellel arányos díjazás alapelve). A filmalkotásra vonatkozó speciális rendelkezéseknél az Szjt. megismétli ezt a szabályt, kiegészítve azzal, hogy a támogatást is a felhasználásból elért bevételnek tekinti [66. § (3) bekezdése]. Nem jelenti ez azt, hogy a bevétel nélküli műfelhasználás eleve jogdíjfizetési kötelezettség nélküli lenne. A mű felhasználása ellenében a szerzőt 1999. szeptember 1. előtt is díjazás illette meg [régi Szjt. 13. § (3) bek.].

Sem a régi, sem az új Szjt. hatálya alatt nincs, nem volt olyan jogszabály, amely pontosan vagy keretszerűen előírta volna, mennyi jogdíj jár a filmelőállítónak vagy szerzőnek a filmvetítésért a filmforgalmazótól vagy vetítő helytől.

Természetesen az Szjt. 66. § és 16. § (4) bekezdése alapján döntő kérdés az, hogy mit tekintünk a felhasználással arányos díjazásnak? A nemzetközi jogfelfogás és az Szjt. e tekintetben abból indul ki, hogy a felhasználónak (ár)bevételt kell realizálnia. További szempont, hogy nem feltétel a tevékenység eredményessége (nyereségessége), továbbá, a bevétellel szemben közvetlenül nem számolhatók el a felmerült költségek. Ugyanakkor a bevételi oldalon kell figyelembe venni a felhasználó által elért mindazon anyagi előnyt, amelyet az a mű közönséghez közvetítéséért vagy arra a célra bárkitől kap (pl. reklám- és szponzorbevételek, költségvetési támogatások). A filmekre vonatkozó speciális szabályok hangsúlyosabban emelik ki a felhasználási módoként történő külön-külön díjazás fontosságát, amit a filmalkotások sokrétű felhasználása és a felhasználásért járó – esetenként nem jelentéktelen összegű – forgalmazási bevétel tesz indokolttá.

A filmalkotás hagyományos felhasználási módozataihoz (filmszínházi forgalmazás, videokazettán történő forgalmazás, televíziós sugárzás stb.) kapcsolódó szokásos jogdíjtarifák és felhasználói bevételek közismertek és viszonylagos pontossággal behatárolhatók. Ebből következően az ilyen típusú jogsértéseknél az okozott vagyoni hátrány összege meglehetősen pontossággal megállapítható, megbecsülhető. Ezzel szemben a múzeumi monitoros vetítés nem tekinthető a filmalkotás tipikus felhasználási formájának. Mindez megnehezíti a konkrét ügyben a sértettet ért vagyoni hátrány (elmaradt jogdíj, annak kamatai és az okozott kár) összegszerű meghatározását.

A sértett jogi képviselője a feljelentésben abból indult ki, hogy az N. Múzeumot 1999-ben 168.000 ember látogatta. Mivel a ... című kiállítás is 1 évig (1999.03.18.-2000.03.31.) volt látható, ezért a jogi képviselő egy teljes év bevételével (belépődíjainak adataival) számol: $168.000 \times 300 \text{ Ft} = 50.400.000 \text{ Ft}$. Ezen felül a 2.000 Ft-os „kamerajegyek” eladásából is képződött – a feljelentő és jelen szakvélemény készítői előtt nem ismert összegű – bevétele a múzeumnak. A jogi képviselő ezen számadatok alapján jelölte meg 3 millió forintban a vagyoni hátrányt.

Álláspontunk szerint ugyanakkor más megközelítéseket is figyelembe kell venni a konkrét ügy kapcsán. Egyrészt nem hagyható számításán kívül, hogy a jelzett időszakban – a Dél-Amerikai indián kultúra szokásait bemutató gyűjteménnyel egyidejűleg – több más nagyszabású és sikeres kiállítás volt a múzeumban. Így feltételezhető, hogy a látogatók egy része nem kifejezetten a ... című kiállításra váltott jegyet, sőt az is, hogy ezt a gyűjteményt

meg sem tekintette. Az sem állítható teljes bizonyossággal, hogy akik megnézték az indián kiállítást, azok mind megtekintették a külön helyiségben futó néprajzi videófilm-összeállítást. Hozzávetőleges adatokkal sem rendelkezünk tehát arra vonatkozóan, hogy hányan látták a filmeket, illetve hányan váltottak „kamerajegyet”.

Másrészt célszerű vizsgálódásunk körébe vonni a hasonló típusú felhasználások szokásos (piaci) jogdíjarifáit. A Múcsarnok példának okáért rendszeresen rendez külön belépődíjhoz kötött, nyilvános vetítéseket egy kiállításhoz kapcsolódóan, vagy attól függetlenül is. A bemutatásra kerülő filmeket (ezek általában művészfilmek vagy experimentális rövidfilmek, esetleg kisjátékfilmek) többnyire a Magyar Filmintézetől, a Balázs Béla Stúdiótól vagy az alkotóktól (amennyiben ők a jogtulajdonosok) szerzik be. A filmek kölcsöndíja – igazodva a Múcsarnok anyagi lehetőségeihez – néhány tízezer forint, de nem ritka az ingyenes, vagy valamely egyéb szolgáltatással történő ellentételezés sem (pl. kiállítási installációk rendelkezésre bocsátása). A ... kiállítás előttünk nem ismert éves költségvetése is adhat bizonyos támpontot.

Végül, a vagyoni hátrány megállapításánál figyelembe kell venni a Magyar Televízióban – amely ezeknek a filmeknek a legnagyobb potenciális hazai felhasználója – alkalmazott sugárzási jogdíjakat. A bűnügyi iratok között is fellelhető sugárzási szerződések tanúsága szerint az érintett filmekből egy 3-3 perces bejátszásért 1998-ban 35.000 illetve 60.000 Ft-ot fizetett az MTV az országos sugárzásra. Egy teljes mű (30-45 perces dokumentumfilm, vagy tudományos ismeretterjesztő film) országos sugárzási díja: 200.000-500.000 Ft-ig terjedhet, egy „egészestés” magyar játékfilm esetében pedig ez maximum 1.000.000 Ft lehet. (Az MTV-től vélemény bekérhető.) A jelen esetben (5 egyéb dokumentumfilmmel együtt) a két R. G. filmről egyesített 25 perces videofilm video lejátszása történt múzeumi körülmények között, egy évig, változó, esetenként néhány fős számú közönség előtt.

Mindezek alapján az eljáró tanács álláspontja szerint a feljelentésben megjelölt 3.000.000 Ft – mint teljes vagyoni hátrány – túlzottnak tekinthető. Az ismertetett szempontok figyelembe vételével, a művek engedély nélküli nyilvános bemutatásával és rögzítésük (kamerával történő felvételük) lehetőségének megteremtésével a szerzői jog jogosultját ért vagyoni hátrány 100.000,- Ft-nál nem kevesebb és 200.000,- Ft-nál nem több lehetett.

Hangsúlyozandó, hogy ez az irányszám becslés, mivel a filmalkotások múzeumi nyilvános előadásának nincs kialakult (piaci) kölcsöndíja (vetítési díja). Ez a felhasználás végképp nem tekinthető tipikus és elismert felhasználási formának.

Budapest, 2000. november 21.

Dr. Gyertyánfy Péter
a tanács elnöke

Dr. Kiss Zoltán
a tanács előadó tagja

Kézdi-Kovács Zsolt
a tanács szavazó tagja

A rendőrség által pótlólag feltett kérdések:

1. A ... című kiállítás keretében bemutatott, a mellékelt videokazettákon látható filmek kész műnek tekinthetők-e annak ellenére, hogy azok főcímet, illetve stáblistát nem tartalmaznak, esetlegesen az előállító az utolsó vágás jogának gyakorlásával nem élt?
2. Amennyiben nem, a teljes egészében el nem készült filmek is – melyekből a Magyar Televízió műsorában egy három perces részletet az engedély nélküli vetítéseket megelőzően jogszerűen bemutattak – a szerzői jogról szóló törvény oltalma alatt állnak-e, ha azokat az előállító R. G. későbbi nyilvánosság elé tárás, magyarországi közkinccsé válás érdekében ajándékozta V. É.-nek?
3. Helytálló lehet-e azon gyanúsítotti védekezés, hogy a fenti filmek N. Múzeumban történő bemutatása nem minősül nagy nyilvánosság előtti vetítésnek, így vetítésükhöz a szerzői jogi örökös engedélye nem szükséges?
4. A szakértő testület egyéb észrevételei.

Az eljáró tanács válasza:

Ad 1. Egy szerzői mű – ezen belül egy filmalkotás – szerzői jogi védelmének kritériuma az, hogy az irodalom, a tudomány és a művészet körébe tartozzon és a szerző szellemi tevékenységéből fakadó egyéni, eredeti jelleget hordozzon [Szjt. 1. § (2), (3) bekezdései]. A szerzői jogi védelem, vagyis a személyhez fűződő és a vagyoni jogok összessége a mű megalkotásának pillanatától kezdve megilleti a szerzőt. Ebből is következően a szerzői jogi védelem megalapozásának, meglétének nem feltétele az, hogy a mű (esetünkben R. G. ismeretterjesztő filmjei) főcímet, „vége” főcímet és stáblistát tartalmazzon. A szerzői mű minőséget az sem „gyengíti” vagy korlátozza, ha az alkotás – adott esetben – műcímmel sem rendelkezik. [Lényegében ezeket a szabályokat tartalmazta, illetve erre az alapállásra helyezkedett az 1999. augusztus 31-éig hatályos korábbi szerzői jogi törvény (1969. évi III. törvény)].

Sem az új Szjt., sem a régi szerzői jogi törvény nem tartalmazott a filmalkotás (film) szerzői jogi védelmének megállapítására nézve további, speciális feltételeket. A korábbi törvényi szabályozás magát a film fogalmát sem határozta meg. Az új Szjt. 64. §-ának (1) bekezdése pedig a következőképpen fogalmaz: *„Filmalkotás az olyan mű, amelyet meghatározott sorrendbe állított mozgóképek hang nélküli vagy hanggal összekapcsolt sorozatával fejeznek ki, függetlenül attól, hogy azt milyen hordozón rögzítették. Filmalkotásnak minősül különösen a filmszínházi vetítésre készült játékfilm, a televíziós film, a reklám- és a dokumentumfilm, valamint az animációs és az ismeretterjesztő film.”* Az eljáró tanács álláspontja szerint R. G. alkotása egyértelműen megfelel ezeknek, valamint az Szjt. 1. §-ában meghatározott kritériumoknak.

Az Szjt. 65. §-ának (1) bekezdése értelmében a filmalkotás akkor befejezett, ha végleges változatát a szerzők és az előállító ilyenként elfogadják. Ezt követően a végleges változatot egyik fél sem változtathatja meg egyoldalúan. Ebben a szakaszban az új Szjt. a filmszakmában eddig is ismert és gyakorolt „utolsó vagy finomra vágás jogát” határozza meg. Ez azt jelenti, hogy a rendező és az előállító, vagy ha a szerződésben ezt a jogot csak a rendező gyakorolja, akkor ő határozza meg, hogy mi legyen a filmnek az a változata, amely

később a mozikban, televízióban stb. látható. (A filmnek nem kizárt, hogy több változata is legyen, pl. az egyes országok cenzurális törvényei miatt vagy a ma oly divatos rendezői változatok következtében.) Az utolsó vágás jogát az előállító és a rendező együtt gyakorolják.

E szabályból és a fentebb ismertetett rendelkezésekből nem következik az, hogy a film az utolsó vágás jogának gyakorlásával, vagyis a rendező és az előállító egyetértésével, megállapodásával véglegesített változat elkészültével válna szerzői jogi védelem alatt álló művé. A korábbi szerzői jogi törvény pedig nem is tartalmazott ilyen szabályt, így 1999. szeptember 1-jét megelőzően nem is volt törvényes lehetőség az „utolsó vágás” jogának gyakorlására, érvényesítésére.

Külön kell jelezni azt, hogy a vizsgálat tárgyát képező ismeretterjesztő (néprajzi) filmeknek feltehetőleg nem volt külön előállítója (producer); azokat R. G. nem „külső” megrendelésre, hanem saját elhatározásból, saját kezdeményezésre forgatta, készítette. Ezáltal ő tekinthető a mű előállítójának is.

Ad 2. Mivel a fenti kérdésre a válasz igen, így erre nem szükséges külön kitérni. Az eljáró tanács ugyanakkor szükségesnek tartja megjegyezni, hogy kész művek esetében is a szerző – végrendeletében vagy másként – rendelkezhet úgy, hogy halála után művét (műveit) közkinccsként, azaz térítésmentesen nyilvánosságra lehet hozni. Művei gondozására jogi személyt (pl. alapítványt, közgyűjteményt) is megbízhat. Ebben az esetben azonban bizonyítani kell, hogy az örökhagyó kifejezetten így rendelkezett, vagyis lényegében megfosztotta a törvényes örököseit a műhöz kapcsolódó vagyoni jogoktól.

Ad 3. A konkrét filmek N. Múzeumban történő bemutatása nyilvánosság előtti vetítésnek minősül, amihez a szerzői jogi örökös engedélye szükséges. /Nem szükséges, hogy a nyilvánosság „nagy” legyen, sőt az előadás magáncélra is csak akkor szabad felhasználás, ha az a jövedelemszerzés vagy jövedelemfokozás célját közvetve sem szolgálja és a közreműködők sem részesülnek díjazásban – I. Szjt. 38. § (1) bekezdés/ Az Szjt. 24. § (3) bekezdése és a korábbi szerzői jogi törvény hatálya alatt következetesen alkalmazott bírói gyakorlat szerint „Nyilvános az előadás, ha az a nyilvánosság számára hozzáférhető helyen vagy bármely más helyen történik, ahol a családon és annak társasági, ismerősi körén kívüli személyek gyűlnek vagy gyűlhetnek össze”.

Mint ahogy az eljáró tanács 2000. november 21-én kelt (első) szakvéleménye is rámutat: a pénzdíjas múzeumi vetítés a szabad felhasználás valamennyi, egyenként ismertetett esetkörét kizárja. Mind az új Szjt., mind a korábbi szerzői jogi törvény alapján arra a következtetésre juthatunk, hogy a nyilvános előadásra vonatkozó szabad felhasználási kategóriák (esetkörök) nem vonatkoztathatók a pénzdíjas múzeumi vetítésre. (Erről lásd bővebben: a korábbi szakvélemény 1. pontját.)

Budapest, 2001. szeptember 17.

Dr. Gyertyánfy Péter
a tanács elnöke

Dr. Kiss Zoltán
a tanács előadó tagja

Kézdi-Kovács Zsolt
a tanács szavazó tagja